

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. március 12.
(csütörtök)**

Szepesy László

KÖZÖSSÉGBEN EGYÜTT ÉLNI

Énekek: 138,1, 138,2-4

Alapige: Róma 12,13-17a

„A szentek szükségére adakozók legyetek; a vendégszeretetet gyakoroljátok. Áldjátok azokat, akik titeket kergetnek; áldjátok és ne átkozzátok. Örüljétek az örülőkkel, és sírjátok a sírókkal. Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek; ne kevélykedjétek, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bölcsek ti magatokban. Senkinek gonoszért gonosszal ne fizessetek.”

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, olyan jó látnunk és megvallanunk az igével együtt, hogy minden, ami történik ebben a világban, az a Te uralmad és hatalmad alatt történik. Halljuk a szörnyű híreket, látjuk a rombolást, a pusztítást, halljuk a hírért, hogy emberek százai, ezrei hogyan vesznek el, és többen közülük haláluk után hogyan jutnak kárhozatra. És borzadunk, Urunk, a bűn rombolásától és valóságától ebben a világban, és ezért emeljük fel újból és újból a tekintetünket és hitünket Tehozzád, hiszen Te vagy a világmindenség Ura, Királya, valljuk, hogy Te vagy az, aki népeket felemelsz vagy éppen dicsőségből letaszítasz. Te vagy az, aki a mindennapi életünket, minden velünk történő eseményt meghatározol. És Te vagy az, aki szabadítást készítettél számunkra, hogy ne csak e világi dolgokkal foglalkozzunk, hanem a lelki valósággal, azzal a valósággal, amely az egyetlen, amelyet az igazság hirdet, amelyre a hit tekint, ami nem látható, amit Te ígédben kijelentettél, ígéreteidben elének adtál, és Jézus Krisztus életét adta érte. Köszönjük Neked, hogy mi mindig erre tekinthetünk, minden körülmény és helyzet közepette.

Köszönjük, hogy a zsoltáros is emlékeztet arra, hogy Téged dicséretre méltónak ismerhetünk meg, mert méltó vagy arra, hogy hirdessük a Te szent nevedet, megvalljuk itt a gyülekezetben, de életünkkel, tetteinkkel, Neked való engedelmisségre való törekvésünkkel is, hiszen méltó vagy arra, hogy hirdessük, ki vagy Te: a mi megváltó Urunk, Szabadítónk, a mi mennyei Atyánk, a mi Istenünk.

Szeretnénk kérni, ahogyan a zsoltárban is énekeltük, hogy énekeinkkel, imádságainkkal most ezen az esti alkalmon is hadd boruljunk le Eléd, és várjuk a Te szavadat, Lelked munkáját, aki képes az őemberünket öldökölni, az újat megerősíteni, nevelni minket az igazságban, szentségben, és felkészíteni mindazokra a jó cselekedetekre, amelyekben járni akarsz bennünket. Lehet, hogy már ma este, vagy éppen holnap. Így kérünk, hogy Lelked munkálkodjon ezen a ma esti alkalmon is, és dicsőítsen meg Téged a mi szívünkben, és add azt a kegyelmet, hogy mi hitből, őszintén engedelmességgel hadd válaszoljunk Igédre.

Így legyen áldásod együttlételünkön, Rád figyelésünkön szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

A mai alkalmunkon folytatjuk a Róma 12 tanulmányozását, amelyben Isten megmutatja nekünk, gyermekeinek, hogy hogyan kell hitünk szerint élnünk, és mikre kellene törekednünk, hogy valóban Őt kövessük. Mielőtt azonban elmélyednénk a soron következő, 13. versben, a mai alkalommal a felolvasott rész néhány alapvető és általános igazságára szeretném felhívni a Testvérek figyelmét, és majd ha az Úr engedi és élünk, akkor majd egy másik alkalommal folytatjuk a 13. vers részletesebb tanulmányozását. Azt helyezte szívemre az Úr, hogy ezekről az általános igazságokról beszéljünk. Lehet, hogy triviálisak, alapvetőek, de mégis fontosak.

Az első dolog az, hogy a 12. vers azzal fejeződik be, hogy az imádságban állhatatosak legyünk, majd Pál apostol ezek után rögtön rátér arra a kérdésre, hogy másokkal hogyan cselekedjünk, mit tegyünk, pl. rögtön azzal folytatja, hogy testvérünk szükségére figyeljünk oda, és adakozóak legyünk. Vajon véletlen lenne ez a váltás, hogy az imádság után rögtön arról beszél, hogyan kellene élnünk a testvérünkkel? Úgy gondolom, hogy nem az. Mert amikor imádkozunk, másokért is szoktunk könyörögni, mások szükségleteire, helyzetére, állapotára is gondolunk, és őket Isten elé visszük, számukra kérünk hitet, kegyelmet, szabadítást, segítséget, gyógyulást és sok minden más egyebet. És ez így is van jól, Testvérek, hogy imádságban másokat hordozunk. Istennek tetsző dolog, hogy egymásért imádkozunk. De tegyük fel a kérdést: valóban csak az imádság az, amit egymásért tennünk kell? Amikor Isten megparancsolja nekünk, hogy szeressük felebarátainkat, és ebben az igeszakaszban azt hangsúlyozza különösen is, hogy szeressük testvérünket, hiszen Pál itt szentekről beszél („*A szentek szükségére adakozók legyetek*”), akkor csak arra gondolt, hogy imádságban tegyük ezt, vagy ennél azért többről van szó? Úgy gondolom, hogy mindannyiunk számára világos – nem új dolgot mondok –, hogy az Úr konkrét tettekről is beszél az imádság mellett (nem helyett). Ahogyan János apostol is írja az 1Ján 3,18-ban: „*Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel; hanem cselekedettel és valóssággal*”. Azaz Pál apostol, amikor az imádságról beszél, nem véletlenül nem áll meg az egymással való törődés kapcsán csak az imádságnál, és mondja, hogy itt befejezem az üzenetemet, hanem a folytatásban bővebben kitér arra, hogy mit is jelent az egymás iránti szeretet. Aztán itt sok mindenről beszél majd, amikre majd később visszatérünk. Azt jelenti a szeretet, hogy imádkozol másokért, természetes, de azt is, hogy törődsz másokkal, foglalkozol hívő testvéreiddel, és amikor kell, akár a magadéból is kész vagy adni nekik. Ezt a triviálisnak tűnő megállapítást azért kell kihangsúlyoznom, mert sajnos nagyon gyakran előfordul, hogy úgy hisszük és gondoljuk:

az imádság a legtöbb, amit egymásért tehetünk. Valóban az imádság fontos és nélkülözhetetlen része hitéletünknek, és nem is szabad lebecsülnünk annak erejét, de mégis ki kell mondanunk, hogy ezzel nem ér véget a testvéri szeretet. Isten pont arra akarja felhívni a figyelmünket, hogy sokkalta többet tehetnénk egymásért, mint amit mi gondolunk. Sokkalta több lehetőséget adott nekünk Isten ahhoz, hogy egymással törődjünk, mint hogy az csupán az imádságban merüljön ki.

Ilyen esetekre gondolok pl., amivel én is találkoztam több ízben is, mint mikor valaki imádkozik munkatársa megtéréséért, de még egyszer sem beszélt neki Jézus Krisztusról, és nem tett neki bizonyosságot arról, hogyan kereste és mentette meg az Úr az ő életét. Vagy imádkozunk valakiért, aki szomorú, úgy, hogy közben meg se próbáljuk vigasztalni őt olyan igékkel, amelyek esetleg számunkra is vigasztalóak voltak hasonló helyzetben. Amikor tehát legközelebb valakinek annyit mondunk, hogy imádkozok érted, tegyük ezt, de én arra kérek mindenkit, hogy gondolkozzunk el azon is, hogy valóban csak ezt tudom tenni a testvéremért, vagy esetleg mást is, többet is. Tudnék testvérem szükségéért odaadni valamit, mint ahogyan arra a 13. vers is felszólít minket? Nem lehet, hogy nálam van az a segítség, amire a testvéremnek szüksége van, csak fel kellene ismernem ezt? Természetesen adódnak olyan helyzetek, amikor tényleg nem tudunk mást tenni, mint hogy imádkozunk a testvérünkért, ilyen is előfordul. De úgy gondolom, hogy nagyon kevés ilyen helyzet van, mert az imádság mellett sok mindent megoszthatunk a másikkal, és ha mást nem, akkor vigasztalhatjuk, bátoríthatjuk egymást Isten igéjével és szavával. Vagy hívóként nekünk ez már nem jelent semmit, ha a testvér mond nekünk egy ígét? Arról, hogy mennyi mindent adhatunk, majd később részletesebben beszélünk. Tehát az első gondolata ennek a szakasznak Pál apostol gondolatmenetében ez, hogy az imádsággal nem áll meg a testvéri szeretet, hanem van folytatás, tudsz tenni valamit a testvéredért, és ezen gondolkozni kell.

A második gondolat az egész szakaszból adódik. Szükséges ugyanis figyelembe vennünk a 13. vers előtti és utáni szöveget is, nehogy kiragadva értelmezzük azt. A 13. versben Pál azt mondja, hogy a szentek szükségére adakozók legyünk, és a vendégszeretetet gyakoroljuk; majd azzal folytatja, hogy áldjuk azokat, akik minket kergetnek és üldöznek; majd azzal folytatja, hogy örüljünk az örülőkkel és sírjunk a sírókkal; és aztán arra hívja fel a figyelmünket, hogy a gonoszért jóval fizessünk meg. Az a kérdés, hogy van-e ezekben a felszólításokban valami közös. Van-e valami, ezeket összekapcsoló gondolat, ami miatt Pál egymás után fűzi össze ezeket a gondolatokat? Én úgy gondolom, hogy igen. Nem is egy. Pál apostol két dologra mutat rá, ami itt a felsorolt dolgokban közös. Az egyik az, hogy elképzelhetetlenül gazdag vagy, mert Isten annyi mindennel megajándékozott téged. A második az, hogy Isten azt akarja, hogy amit kaptál, ne tartsd meg magadnak, hanem oszd meg a testvéreddel. Megosztva éljed meg mindazt, amit kaptál az Úrtól. Ne zárkózz be az Úrtól kapott áldásokkal, hanem nyisd ki a szívedet testvéreid felé, és oszd meg azt, amit te is kegyelemből kaptál. Hadd bizonyítsam be, Testvérek, hogy tényleg ezekről az egyszerű dolgokról beszél Pál.

Az első dolog, amit itt Pál állít, hogy Istentől elképzelhetetlen gazdagságot kaptunk, amiből bőven jut másoknak is. Figyeljük meg, hogy Pál hogyan beszél rólunk, hívókról! Azt mondja: „*a szentek szükségére adakozók legyetek*”. Azaz azt mondja: van fölösleged, testvér. Az lényegtelen, hogy 1 millió vagy ezer forint, nem az összeg nagysága a lényeg, hanem az, hogy van mindig mit adni a másiknak. Hangsúlyo-

zom: nem az, hogy mennyi, hanem hogy mindig van fölösleg. Miért? Mert Isten ad annyi neked is, nekem is, hogy azt megoszthassuk másokkal. Aztán azt mondja a folytatásban a vendégszeretettel kapcsolatosan: van otthonod, ahová hívó testvéredet hívjad, amit szükség idején megoszsz vele, ahol a vendégszeretetet gyakorolhatod akár egy étkezés vagy egy beszélgetés idejéig. Nem nagy kincs ez, testvérek, különösen azok szemében, akiknek nincs otthonuk, vagy napjainkra gondolva nincs országuk, amiben biztonságban tudnak élni? Aztán azt mondja Pál: áldjad azt, aki kerget és üldöz téged. Miért? Mert Pál úgy látja, hogy számtalan áldás birtokában vagy. Isten annyira elhalmozott téged bőségesen áldásaival, hogy abból még ellenségeidnek is jut. Vagy ez nem így van? Isten szűkmarkú? Nem áldott meg bennünket, épphogy megélünk belőle? Nem átokkal kell, hogy tele legyen a szíved, hanem áldással, mert azt mondja Pál, hogyha áldással van tele, túlcserél, akkor abból tudsz adni még annak is, aki téged üldöz. Aztán azt mondja, hogy örömed és bánatod is van. *„Örüljete az örülőkkel, és sírjatek a sírókkal.”* Nem is kevés jut ezekből, Testvérek, mindegyikből: örömből is, bánatból is. Ezeket is az Úrtól kapjuk, Jób maga is kimondta, nem? Ha a jót elfogadtam az Úrtól, akkor a rosszat ne? És ezeket sem oszthatjuk meg egymással? Mennyi ember szűkölködik igazi öröm nélkül, és vár arra, hogy megoszszuk velük örömünket, a sajátunkat, aminek ők is tudnak örülni. És hány emberhez nem jut el ez az öröm! És mennyi gondtalan, nemtörődöm embernek hiányzik a mi szomorúságunk, a mi sírásunk, hogy azon keresztül épüljenek, hogy lássák meg, hogy az élet nemcsak a szórakozás és a vidámság, hanem Isten hogy tud a szomorúságban és a sírás közepette is velünk lenni és megőrizni minket. Van együttérzés bennünk? Mert ha örülni tudsz az örülővel, és sírni tudsz a síróval, az azt jelenti, hogy együtt tudsz érezni vele. Vele tudsz érezni és élni. Aztán azt is mondja, hogy amikor gonoszul cselekszenek velünk, akkor mi jóval válaszoljunk, és ne gonosszal. Miért? Mert Isten ad elég hitet, erőt ahhoz neked és nekem, hogy jót tegyünk még azokkal is, aki bántanak minket. Bőségesen megáld téged mindennel Isten, ami a jó cselekvéséhez kell. Tényleg annyi minden kell ahhoz, hogy jót tegyünk, Testvérek, mint azt sokszor elképzeljük? Úgy tudjuk felsorolni a körülményeket meg a helyzeteket, meg számolunk magunkban a következményekkel. Tényleg ennyi minden kell ahhoz, hogy jót tegyünk? Isten azt mondja, hogy igazából van lehetőséged annyi jót tenni, hogy még a veled gonoszul bánóknak is jusson belőle.

Mit mond tehát Pál? Azt, hogy tudsz adakozni, vendégül látni másokat, áldást adni, mondani, együtt érezni, örömet, de szomorúságot és fájdalmat is megosztani, tudsz számtalan jót tenni még ellenségeiddel is. Mi ez, ha nem az Úrtól kapott gazdagság? Látjuk mi ezt a gazdagságot a saját életünkben? Vagy azt hisszük, hogy infúzió, lelki infúzió éltet bennünket az Úr? Épp, hogy túléljük a mindennapokat? Hiszük, hogy Isten nem olyan dolgokra szólít fel minket, amelyek lehetetlenek, hanem amelyek igenis lehetségesek? Mert ezekre felszólít bennünket az Úr. Az első keresztyének mindezeket gyakorolták! Nem voltak külön emberek, mint mi. Hozzánk hasonlóak voltak: bűnösök, de kegyelmet nyertek, akikben Isten Lelke munkálkodott. Adakoztak egymás szükségleteire. Áldották az őket megölőket. Jót tettek azokkal, akik rosszul bántak velük. És ez valóság, nem egy álom. Hiszük mi, hogy Krisztusban mindez a gazdagság a miénk?

Ha igen, akkor megértjük, hogy Isten miért szólít fel minket arra, hogy osszuk meg mindezt egymással. És ez a második fő gondolata Pálnak, hogy oszd meg ezt a gazdagságot, amit Istentől kaptál. Ne úgy éljünk, mintha csak mi magunk lennénk a

világon, hanem gondoljunk másokra, és vegyük észre egymás szükségleteit. Vegyük észre, hogy az, aki üldöz engem, nem tudja, mi az az áldás, mert a bűn irányítja az életét, és egy zsarnok ostromozza őt. Gondoljunk arra, hogy sokakat senki nem fogad be, nem lát vendégül, mert individualista, bezárkózó világunkban magunknak élünk, és ha valakit vendégszeretettel szeretünk, azzal valami újat mutatunk a másiknak.

Pál egyszerűen arra szólít fel minket, hogy életünk ne befelé irányuló legyen, hogy mindig csak én akarjak kapni és gyarapodni, hanem kifelé irányuló, hogy másoknak folyamatosan adjak. Mert amiről Isten itt beszél nekünk, az a szívünk és szívünk beállítottsága. Isten arra szólít fel minket, hogy osszuk meg másokkal azt, amink van. Mennyei Atyánk a bezárkózó, önmagával törődő, a maga gyarapodásán munkálkodó óember helyett a mások felé nyitó, mások szükségleteit ismerő, abban segítő, mások életét gyarapító gyermekeivé akar formálni minket. Nem új dolog, amit mondok, de mégis mennyire jellemez ez bennünket?

Más szavakkal Pál azt mondja, hogy amíg a világ a kapásra törekszik, és ezt szülölké belénk: neked is minél több kell; addig Isten gyermekei az adásra koncentrálnak. Az itt szereplő görög szó, amit adással fordítottak le, csodálatos. Nem azt jelenti elsősorban, hogy adni, hanem inkább részt venni és közösséget vállalni valamiben. A szóban forgó ige a közösség, testvériség görög szavából, a koinoniából származik. Azt jelenti, hogy ha a te testvéred szükségben szenved, akkor vállald vele ebben is a közösséget, azt a szoros kapcsolatot, hogy Isten egymás testvéreivé tett titeket. Ha testvéred örül, akkor vállald vele a közösséget, és örülj te is vele együtt. Ha sír, legyél ott neki, érezd át, amit ő. Mint testvérek, osztozkodjatok mindenkor mindenben. A testvéred hiánya legyen a tiéd is, és ha van, amivel ezt a hiányt csökkenteni és kibővíteni tudod, akkor tedd meg, oszd meg vele. Erre az egyszerű dologra szólít fel Pál, nem újra.

A jeruzsálemi gyülekezet tagjai ezt értették és élték meg az ApCsel 4 szerint. Ezt olvassuk ugyanis a 34-35. versekben: *„Mert szűkölködő sem volt ököztük senki”* – ez egy nagyon erős kijelentés –: *„mert valakik földet vagy házak birtokosai voltak, eladva, elhozták az eladottak árát, És letették az apostolok lábainál: aztán elosztott az egyesek közt, amint kinek-kinek szüksége volt.”* Isten a közösségvállalás révén szüntette meg a szükségletet a gyülekezetben. Ismerték egymást annyira, hogy tudtak egymás gondjairól, hiányairól, szükségéről, és Isten olyan testvéri szeretetet adott szívükbe, hogy amikor értesültek testvérük bajáról, nemcsak szomorkodtak, bántódtak, imádkoztak, hanem amit tudtak, megtették egymásért, a magukéból áldoztak, adtak, megosztottak.

De mivel kezdődött ez az egész? Azzal, hogy arra a másik emberre, aki szintén hisz az én Uramban és Megváltómban, testvéremként gondolok. Észreveszem, hogy közöttünk van valami szoros kapocs. Nem biztos, hogy a közös érdeklődés az, mert lehet, hogy ő tanár, én meg autószerelő vagyok. Nem biztos, hogy az köt össze minket, hogy annyi mindent tudunk egymásról, mert lehet, hogy csak vasárnap látjuk futólag egymást, és még a nevét se tudom. Mégis testvérem, és mégsem nézhetem érzéketlenül, ami vele és esetleg a családjával történik, hanem szívem nyugtalan, amíg valami megoldást nem találunk arra, hogy megsegítsük őt. Isten teremtette meg a közöttünk lévő kapcsolat kötelékét, ami összeköt minket, a testvéri közösséget. Ha én ezt figyelmen kívül hagyom, és a másikkal nem foglalkozom, akkor nem csupán az embert mellőzöm, hanem Istennel nem törődöm, aki szándékosan, okkal teremtette meg ezt a kapcsolatot közte és köztem. Akkor kainen lelkelettel élek, ami folyton azt mondja:

„*avagy őrzője vagyok-e én az én testvéremnek?*” Van nekem elég gondom és bajom, minthogy mások szükségleteivel is foglalkozzak. Akkor kimondatlanul is azt gondolom: nincs mit tovább adjak, nekem is alig van. Mintha Isten nem áldana meg minket Krisztusban mindenféle áldással.

Miért annyira fontos ez a kérdés, hogy Pál ennyi figyelmet szentel ennek? Mert lényegében véve mindez, amiről itt az apostol ír, annak részletezése, hogy mit is jelent egymást úgy szeretni, ahogyan Krisztus is szeretett minket. Krisztus azt mondja a Ján 13,34-35-ben: „... *amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.*” Hogyan szeret minket Isten Jézus Krisztusban? Ez a kérdés. Úgy, hogy a szükségünkkel törődik, és megad nekünk mindent, amire igazán szükségünk van. Itt a legalapvetőbb dolgokra is gondoljunk. Lelkileg halottak vagyunk Önélkül, minden ember lelkiileg halottnak születik, szüksége van az életre. Ezért Krisztus eljött, és a saját életét tette le azért, hogy nekünk adja, hogy nekünk életünk legyen, hogy az élet forrása kiáradjon ránk is. Eljött, hogy a halálból feltámadjon, és életet adjon, hogy „*valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*”. Úgy szeretett minket Krisztus, hogy mennyei Atyánk házában nemcsak vendégül lát minket, hanem örökre befogad gyermekeiként. Nemrégiben olvastuk János evangéliumában: „*Elmegyek, hogy helyet készítek néktek.*” „*Az én Atyámnak házában sok lakóhely van.*” És ott nem csak vendégek leszünk, hanem gyermekek. Úgy szeretett minket Krisztus, hogy miközben mi bántottuk az Ő gyermekeit (vagy még bántjuk, hívőként is?), Ő megáldott számtalan áldással minket, és miközben mi gonosz módon cselekedtünk Vele szemben, Ő mindig jót tesz velünk. „*Áldjátok azokat, akik titeket kergetnek.*” „*Gonoszért gonosszal ne fizessetek.*” Hogy szeretett minket Krisztus? Így. És szeret mind a mai napig.

Ezek a felsorolt dolgok nem mellékesek vagy lényegtelenek, hanem azért fontosak, mert Krisztusra mutatnak. Ezek a tettek bizonyítják be a világnak, hogy Krisztus él és munkálkodik. Hogyan? Rajtunk keresztül is. Az Ő tanítványain keresztül is. Elsősorban Szentlelke és igéje által, de az Ő tanítványain keresztül is. Nem abból derül ki mindez, hogy szóban hangoztatjuk, hogy mennyire szeretjük egymást, hanem abból, hogy életünk, cselekedeteink bizonyítják be, hogy Isten szeretete ma is munkálkodik, élő és ható rajtunk keresztül. Sokan úgy gondolják, hogy a keresztyének felismerhetősége a lényege ennek a krisztusi mondásnak, hogy „*erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok*”, és mi a lényeg? Hát én, hogy tanítvány vagyok, és felismernek majd. Nem, Testvérek. Ennek a krisztusi mondásnak a lényege, és a végső célja nem az, hogy a világ felismerje rólunk, hogy mi tanítványok vagyunk, hanem – hogy felismerjék a mi Mesterünket, aki tanít bennünket. Krisztus hangsúlyozza, hogy „*az én tanítványaim vagytok*”, és a világnak ezt kell felismernie, hogy ez az ember Krisztustól tanul. Nem csupán az, hogy keresztyén, hanem hogy krisztusi, és a Mesterhez kell eljutniuk. Fel kell ismerünk, hogy Pál azért beszél minderről, mert a keresztyén tanítványság, a keresztyén élet lényegéről beszél: ez pedig az, hogy Krisztus él bennünk. Krisztus pedig mindent odaadott értünk. Hogyan lehetnénk az Ő tanítványai, ha ez az odaadás, javaink, minden Úrtól kapott ajándékunk testvéreinkkel való megosztása egyáltalán nem lenne ránk jellemző? Hogyan követnénk a jó Pásztort az úton, amin vezet minket, ha nem ezeket igyekszünk cselekedni? Hiszen Ő ezek felé vezet minket, ezeken az utakon akar járni, hiszen Ő maga is ezen jár, ezt cselekszi. Ha mi nem osztjuk meg test-

véréinkkel azt, amink van, akkor más úton járunk, mint Ő. Ha egymást nem látjuk szívesen, akkor nem az a szeretet él bennünk, ami Krisztusban van. Ha átkozódással felelünk mások bántására, akkor nem tudjuk, hogy mennyi áldásban van részünk. Ha a gonoszra gonosszal felelünk, akkor legyőztünk, mert Krisztus jóval győzte le a gonoszt. Látjuk tehát, Testvérek, hogy itt nem valami jelentéktelen erkölcsi szabályokról van szó, hanem hitünk lényegéről és Krisztus követéséről?

Pont ezért ezek a felsorolt dolgok itt, bármennyire nem megszokottak is a világban, és bármennyire is nehéz ezekre törekedni, mert senki nem tagadja, hogy ezekre nehéz törekedni, mégis hitünk lényegéhez tartoznak, mert csak akkor követjük Krisztust, ha ezekre tudatosan törekszünk, ha ezekben vezet minket a Szentlélek. Ha a szentek szükségére adakozók vagyunk, ha a vendégszeretetet gyakoroljuk, ha a minket üldözőket áldjuk, és még sorolhatnánk a sort, amit Pál itt megtesz. Ha ezeket hallva egyszerűen csak legyintünk, hogy ezek túl nehezek számunkra, és hogy ezek nem reális dolgok, akkor nem ismerjük Krisztus igazi erejét, aki arra szabadított meg minket, hogy ezekben szolgáljuk egymást szeretetben. Az igazi hitből, tudjuk jól, hogy Istennek tetsző cselekedetek származnak. Jakab apostol nem ezt hangsúlyozza a levelében? Az élő hitnek cselekedetei vannak. Isten szerint parancsolt cselekedetek. Akik nem ezekben járnak, mit mond róluk az apostol? Azoknak halott a hite, akiknek a hitéből nem származnak krisztusi cselekedetek. És ezek a cselekedetek azok, amelyekről Pál apostol itt beszél. Ha a mi hitünkéből csak beszéd származik, akkor gondolkozzunk azon, hogy mennyire élő a hitünk. Az apostol azt mondja, hogy hitünket a cselekedeteinkben kell megmutatnunk. Ezt így mondja: *„mutasd meg nekem a te hitedet a te cselekedeteiden keresztül”*. Mutasd meg! Ebben akar vezetni bennünket Pál apostolon keresztül az Úr. Kívánom mindannyiunknak, magamnak is, mert az ige engemet is megítél, hogy gondolkozzunk el ezeken. Segítsen az Úr felfedezni azt a nagy gazdagságot, amit ad nekünk, amelyet Krisztusban a miénkké tett, és hogy olyan életre törekedjünk, amelyben egymással meg tudjuk osztani mindazt, amit kaptunk az Úrtól. Nem rögtön a legnagyobbat várjuk el, kezdjük kis lépésekben. De elkezdjük már megosztani az életünket testvéreinkkel? Merünk nyitni így mások felé? A Szentlélek bátorítson és vezessen minket ebben.

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt dicsérünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy az evangéliumokban is látva a Te életedet, és a mi életünkben is tapasztalva a Te munkádat és cselekedeteidet, Téged dicsőíthetünk azért a szeretetért, kegyelemért, amelyet minden nap megélsz és gyakorolsz velünk. Áldunk és magasztalunk, hogy Te gazdag lévén szegénnyé lettél, hogy mi ezáltal meggazdagodhassunk. Te, az élet Ura eljöttél, és halálra adtad magadat, hogy mi, halottak új életben járhattunk, és új életet, új szívet kaphassunk. Köszönjük Neked, hogy Te megosztottad önmagadat velünk, és hogy ezt teszed mind a mai napig is, és hogy Benned minden a miénk lehet. Minden áldás, minden ígéret, bűnbocsánat, kegyelem, és a legnagyobb ígéreted: az örök élet, amelyet nem érdemlünk meg, de mégis a magunkénak mondhatunk boldogan az apostollal együtt, hiszen ha a gyermekeid vagyunk, akkor egyben örököseid is. Köszönjük Neked ezt a lehajló szeretetet, ezt a végtelen nagy kegyelmet, ezt a nyitottságot.

Szeretnénk bűnbánattal is Eléd jönni, mert a Te személyed tükrébe belenézve is megítéltetünk. Látjuk, hogy az őemberünk mennyire maga felé hajlik, mennyire önmaga körül forog, mennyire magának gyűjt, halmoz fel mindent, a kincseiben bí-

KÖZÖSSÉGBEN EGYÜTT ÉLNI

zik, arra alapozza a jövőjét, a biztonságát, és látjuk, hogy mennyi mindenben Tőled függetlenül akar boldogulni, önmagát szeretni. Bocsásd meg ezeket nekünk az Úr Krisztus golgotai áldozatáért.

És együttal reménységgel is vagyunk, és hálával jövőnk Hozzád azért is, mert Te újjáteremtettél bennünket, új szívet adtál nekünk, felszabadítottál arra, hogy ne önmagunknak, hanem Neked, testvéreinknek, felebarátainknak éljünk. Köszönjük mindazt a csodálatos munkát, amit a Lélek elvégzett ezen a területen is a szívünkben, életünkben. Köszönjük mindazt, amit másokért tehettünk, és ezt ajándékként élhetjük meg, nem teherként vagy nehézségként. Köszönjük mindazokat, akik megosztották velünk az életüket, ha kellett, akkor a vagyonukból adtak, ha kellett, akkor az idejüket, a figyelmüket, a szeretetüket, a türelmüket. Velünk örültek és velünk sírtak. Köszönjük azokat a testvéreket, akik ebben is előttünk jártak, és példáink lehetnek.

Kérünk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy Szentleked töltsön meg minket a Te igéddel, hogy valóban gondolatainkat, vágyainkat is hadd hassa mindez át. Valóban a Lélek tegyen minket Hozzád hasonlónak egyre inkább. Mutasd meg nekünk, kérünk, konkrétan, hogy mi az, amit tehetünk ma vagy holnap, és ha nem látjuk, akkor is készüljünk a lehetőségekre: bármikor alkalom adódik, akkor készen álljunk továbbadni mindazt, amit Te adtál nekünk. Így kérünk, formálj minket egyen-egyenként, családként, gyülekezetként is.

Eléd hozzuk magyar népünket, könyörülj rajtunk. Add nekünk az ige világosságát, hiszen látod, hogy mennyi gyűlölködés, mennyi rágalmazás, hazugság és sok más minden van a szívünkben. Kérünk, szabadíts meg minket a Benned való hitre, hogy a Te szolgálód hadd lehessünk, hisz az az igazi szabadság.

Ezért kérjük, hogy áldd meg egyházunk szolgálóit, hirdettesd általuk az élő igét és az evangéliumot, adj újjászületéseket, megtéréseket.

Könyörgünk a világért, látod, hogyan rombol a bűn, és háborúban hogyan tombol a Sátán, és hány ezer lélek kerül gyorsan kárhozatra. Kérünk, vess véget ezeknek, juttasd el az evangélium szavát a szenvedőkhöz, adj megtéréseket, és kegyelmed szerint a népek vezetőit is Te vezesd Lelked bölcsességére, hogy a békességet, és ne a háborúságot keressék. Eléd hozzuk kárpátaljai testvéreinket is, erősítsd őket a hitben és abban a nehéz helyzetben, amelyben vannak.

Könyörgünk minden betegért, szenvedőért, gyászolóért. Nálad van, Urunk, a vigasztalás, Nálad van az erő, kérünk, Benned hadd találják meg mindezeket.

És egyen-egyenként is kérünk, hogy add azt a kegyelmedet, amit megígértél nekünk, hogy a Te juhaid meghallják a Te szavadat, és követnek Téged. Hadd lehessen ilyen Rád figyelő a mi életünk. És hadd lehessen erre a követésre kész a mi szívünk.

Így maradj velünk, őrizd minket a hitben, kegyelmed szerint Krisztusért!

Ámen.

138,4 ének

4. Mindennemű szükségemben,
Ínségemben Megerősítesz;
Láttukra ellenségimnek,
Kik gyűlölnek, Engem megmentesz.
Amit az Úr egyszer végez,
Az jó véghez Megyen mindenütt.
Jókedved megáll: ne hagyd el,
Sőt végezd el Kezed munkáit!